

KRISTOVE RANY SÚ DRAHOKAMI

(Veľký Piatok)

V žiadnom katolíckom kostole nechýba kríž. Býva zhotovený z rozličných vzácných materiálov, akými sú napr. slonová kosť, ebenové drevo, zlato apod. Tiež býva vyzdobený a umelecky spracovaný; na niektorých krížoch bývajú rany Pána Ježiša vyložené drahokamami. Aj na tom, ktorý za chvíľu odhalíme, je päť Kristových rán vyzdobených „drahými kameňmi“ – v našom prípade nie pravými. Ale umelec chcel tým čosi povedať...

Prečo je pre nás kresťanov kríž taký vzácny, prečo sú pre nás kresťanov Kristove rany také vzácne? Jednoducho odpovieme: Lebo Kristov kríž je pre nás znakom spásy.

Svätý Pavol hovorí, že Kristovým krížom bol zničený „dlžobný úpis“, ktorý sme mali voči Bohu. Čo to znamená? Každý náš hriech je porušením Božieho zákona a urážkou Boha. Ako taký sa zapisuje, podľa Zjavenia apoštola Jána, do „knihy“ – môžeme povedať do večnej pamäti Boha. V nás sa potom ozýva v hlase svedomia, a to formou výčitiek, pocitu viny a strachu pred trestom. Nie sme si istí, ako dopadneme na „súde“, t.j. v konfrontácii so živým a nadovšetko svätým a spravodlivým Bohom.

Diabol, ktorý je majstrom v klamaní, vie túto našu neistotu a strach – pochádzajúcich z hriechu –, dobre využiť. Či už nás chce zahnať do krajného zúfalstva (ako napríklad Judáša), alebo do absolútnej nevery (ako sa mu to podarilo u Adama v raji, keď mu Boha predstavil ako nepriateľa človeka). Tieto dve krajnosti majú aj dnes mnoho podôb. No obidve majú rovnaký účinok: sú cestou zatratenia. Cesta von, z tohto zámku smrti, vedie práve skrze Kristov kríž, resp. skrze vieru v cenu a hodnotu Kristovho kríža.

Z Kristových rán vytiekla krv Božieho Syna, ktorá nás očistila od hriechov a tak nás zachránila pred večnou smrťou. Kristova krv nám očistila svedomie a vrátila nám Kristov pokoj po spáchanom, ale oľutovanom a vyznanom hriechu. Z tohto dôvodu sú Kristove rany ozaj „perlami“, vzácnymi drahokamami.

Zamyslime sa teraz nad jednou modernou legendou. Adam zabil svoju manželku Evu i svoje dve deti. Urobil to preto, lebo si chcel užívať. Ľudskej spravodlivosti unikol, lebo to všetko zariadil tak šikovne, že všetci si mysleli, že žena a deti zomreli nešťastnou náhodou. Ako sa blížila hodina jeho smrti, v istom momente sa mu pred očami premietla ohavnosť pochádzajúca z onoho hriechu – vraždy svojej manželky a svojich dvoch detí. Vedel, že zomrie, a to čoskoro a že sa bude musieť postaviť pred spravodlivého Sudcu neba i zeme. Ľutoval svoj zločin, ale tí, ktorých by mohol prosiť o odpustenie, už dávno nežili. Zmocnil sa ho preto úžasný strach, lebo nevedel ako obstojí.

Ako nad tým rozmýšľal a strach ho úplne ochromoval, až upadol do bezvedomia. V tomto stave mal však zvláštne videnie: Našiel sa uprostred akéhosi chrámu. Všade okolo neho stálo mnoho

Ľudí, ktorí boli oblečení v čiernom a plakali, ako by niekto zomrel. Čudné bolo to, že medzi smútiacimi boli aj jeho zavraždená manželka a jeho dve zabitú deti. V tom sa nad nimi otvorilo nebo a všetci videli veľký kríž, na ktorom bol pribitý akýsi popísaný papier. Jasne bolo vidieť, čo je na papieri napísané. Adam sa hrozne preľakol, keď to čítal; bolo tam totiž napísané: „Adam – vrah svojej manželky Evy a svojich dvoch detí!“ Adam si zároveň všimol, ako všetci ľudia, okolo neho stojaci, čítajú tieto slová nahlas a volajú: „Adamova vina je nesmierna! Kto Adamovi odpustí?! Kto Adamovi odpustí?!“ Keď to počul, cítil sa, že sa zadusí...

Avšak v tom sa uprostred zhromaždených ľudí zjavil krásny mladý muž. A ten pred zrakmi všetkých, urobil niečo neočakávané: vzal z kríža onen list papiera, na ktorom bola napísaná Adamova vina. Papier si prielpil na hrud' pomocou zvláštneho lepidla a sám sa položil na prázdny kríž. Vtom prišli vojaci, ktorí tohto krásneho človeka pribili na kríž. Dvomi 13 cm dlhými klincami mu pribili ku krížu ruky a jedným mu ku krížu pribili nohy. Potom kríž vztýčili. Nad hlavu korunovanú trním pribili tabuľku, na ktorej bolo napísaná vina tohto krásneho človeka: „Ježiš Nazaretský, Kráľ Židovský.“ Naostatok do miesta, kde bola napísaná Adamova vina – teda do hrude – sa zapichla kopija vojaka, ktorá prebodla bok Ukrižovaného. Vtom momente list papiera s Adamovou vinou sa ponoril do prebodnutého boku a srdca a navždy sa tam stratil. Z boku vzápätí vytiekla krv a voda, z ktorých po kvapke dopadli na Adama, doposiaľ ležiaceho v truhle uprostred chrámu. Vtedy sa Adam obrátil na Ukrižovaného a spýtal sa ho: „Pane, táto tvoja krv a voda, môžu zmyť vinu aj môjho odporného zločinu, ktorého som sa dopustil, keď som zabil svoju ženu a svoje dve deti?“ Ale Ukrižovaný neodvetil ani slovo, lebo už bol mŕtvy... Zhromaždený ľud stojaci okolo si vtedy kľakol na kolená a klaňal sa Ukrižovanému a neustále opakoval: „Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti. Lebo si svojím svätým krížom vykúpil svet. Lebo si svojou krvou preliatou na kríži zmyl naše hriechy a odpustil si nám všetky naše viny.“ Adam otvoril ústa a s vierou v srdci pridral sa k tomuto chóru chváliacich ukrižovaného Ježiša Krista... A v tej chvíli pocítil, že má v sebe novú životnú silu. Vstal z truhly, v ktorej doposiaľ ležal a kľakol si pred Ukrižovaným, aby aj on takto vyjadril svoju vieru a vďaku za to, že ho vykúpil svojou smrťou na kríži... Adam sa však už zo svojho bezvedomia neprebral. Susedia ho na druhý deň ráno našli mŕtveho ležať v jeho byte. Na jeho tvári si všimli tajomný pokoj. Potom ho pochovali.

Kristova krv, ktorá vyprýštila z Kristových rán na túto zem zotročenú hriechom, zmýva vinu u tých, ktorí veria v jej spásanosnú silu.

O chvíľu sa budeme klaňať odhalenému krížu. Budeme si uctievať Ukrižovaného Krista. Budeme s vierou volať a vyznávať: „Klaniame sa ti, Kriste...“ Potom po obradoch, alebo zajtra budeme bozkávať rany Krista. Bozkávajme ich ako vzácne „perly“. Nech tento bozk navždy poznačí naše ústa, aby neustále cítili dotyk oných svätých rán, ktorými sme boli vykúpení z hriechu a večnej smrti.

Pane, prijmi našu poklonu a úctu tvojmu svätému krížu, ako vyznanie našej viery v jeho spásanosnú hodnotu. Amen.